

1625

OUTSIDE STREETS

19-4-1993

News and Articles in
Tamil and English
Please send them to:

THE MORNING STAR

Subscription

Island : Rs. 100/-
For Advertisements

THE EDITOR,

'The Morning Star',
Diocesan office,
Vaddukodai.

Registered as a Newspaper at the General Post Office, Sri Lanka
under No. Q / J / 104 / News / 89

Established : 1841 : A Christian Weekly : Published Every Friday

Vol:- 154 Jaffna, Friday 26 March 1993 No: 03

RIGHTEOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY PEOPLE

Apply to:

THE MANAGER
'The Morning Star',
Diocesan office,
Vaddukodai

46TH ANNUAL SESSIONS OF THE DIOCESAN COUNCIL

The 46th annual sessions of the Jaffna Diocesan Council of the C. S. I. were held at Vaddukodai from 25th February to 27th February, 1993

The first day's sessions started with the Ordination Service at the Cathedral Church. The second day's sessions commenced with the Worship Service conducted by the Rev. (Mrs.) A. R. Tampiyappa. The third day's sessions began with the Holy Communion Service, celebrated by the Bishop, who also preached the sermon, which was based on Ps. 138:1, 8. The Bishop, the Rt. Rev. D.J. Ambalavanar chaired these meetings all three days. The following were elected Recording Secretaries: (1) The Rev. D. S. Thiagarajah and (2) Mr. R. Paul Nesarajah.

Bishop declared open the 46th sessions of the Diocesan Council and delivered the Bishop's Charge. Extracts from the charge appear elsewhere in this issue.

Votes of condolence were passed for the following and

a few minutes silence was observed. (1) The Rev. Nesan Kadirgamar - by the Rev. T. S. Premarajah and (2) The Most Rev. Ryder Devapriam - by the Rt. Rev. D. J. Ambalavanar.

Reports of various boards and committees were read and accepted by the house.

The following important decisions were also taken at these meetings. It was decided to accept officially the Jaffna City Mission as a Church of our Diocese. It was decided that members from other CSI Churches worshipping in this Church could hold dual membership for five years from 1.1.1993.

Wattala Church Centre - It was decided to recognize the Church Centre declared open by the Bishop on 13th February 1993 at Wattala.

Mankulam Boys' Home - It was reported that Mr. Udo Prinz is now willing to support a Boys' Home with forty children at Mankulam. The house accepted this proposal for starting a Home and appointed an Admi-

nistrative Committee comprising the Treasurer of the Diocese, the Director of Projects, the Revs. T. Thevanesan, and P. R. Navendranugoolan and Messrs. A. K. Surendren and R.C. Raveendramohan.

Counselling Programme Committee - The house has accepted to start Counselling Programme by the Diocese. The following were elected as members of this committee: The Bishop, The Rev. T. S. Premarajah (convener), Miss C. V. Selliah, Dr. (Mrs.) C. Ambalavanar, Mr. G. Rajanayagam, Mr. S. Ravel, Mr. N. S. P. Thampoe, Mr. N. A. Vimalendran, Mr. K. C. Kadirgamar and Mr. A. Rajasingam.

New Workers - The following who will be completing the Diploma in Theology at the Christian Theological Seminary, Chunnakam were accepted as new workers of the Diocese. (a) Mr. G. D. Mynaseelan, Mr. A. S. Thevagananthan, Mr. K. S. Joseph, Mr. D. S. Mathiyanaraman and Mr. A. K. Sure-

dran.

Election of Office Bearers -

The Rev. Anthony A. Paul was elected Secretary of the J.D.C.S.I. The vacancies in the Executive Committee of the Diocese were filled by the following; (a) The Rev. S.C. Arnold (b) Mr. A. Rajasingam (c) Mr. G. Rajanayagam, (d) Mr. N.A. Vimalendran and (e) Mr. V. Mithiraranjan. Recommendations of the Executive Committee for the various boards and committees were accepted by the house. Messrs. G. Rajanayagam and V. Mithiraranjan were elected to the Medical Board Messrs. A. Rajasingam, Dutton Somasudram and the Rev. (Mrs.) A. R. Tampiyappa were elected to the Uduvil Girls College Board. Synod 1994; Clergy; The Rev. S. Jeyanesan and Rev. D. S. Thiagarajah Laity; Miss C. V. Selliah, Mrs. K. Bavasingam, Mr. G. Rajanayagam and Mr. S. Ratnavel.

The annual sessions came to a close with the closing service conducted by the Bishop.

EXTRACTS FROM THE CHARGE TO THE DIOCESAN COUNCIL 25 February 1993

THE RT. REV. D. J. AMBALAVANAR

"But thanks be to God! He gives us victory through our Lord Jesus Christ. Therefore, my dear friends, stand firm and immovable, and work for the Lord always, work without limit, since you know that in the Lord your labour cannot be lost"

I Cor 15 : 57 - 58 (REB)

This is the 23rd occasion I have the privilege of giving the charge to the Diocesan Council at its annual sessions. All of us are conscious of the fact that this would be also the last occasion for me. I have often reminded ourselves that the sessions of the Diocesan Council are an opportunity to see our local tasks in the total vision. To evaluate the past, give account and to plan for the future is our task.

As I look back to the past and look to the future, St. Paul's words chosen as the text is most appropriate. "But thanks be to God" "One more instance of Paul's triumphant "but" in the face of despair and apparent defeat. This is for us all an occasion for thanksgiving to God "who gives us victory through our Lord Jesus Christ." It is also an occasion to hear afresh the summons, "work for the Lord always, work without limit." This we are invited to do in the confident faith, "that in the Lord your labour cannot be lost."

The Struggle for Liberation

When the Diocese was constituted in 1947 and Bishop Kulandran took office as the first Bishop there was an air of expectancy. The great colonial powers were winding up. People were looking forward to the new era of independence with jubilation and hope. The churches in our lands it was hoped will unite to form truly indigenous churches and not remain just appendages of Western denominations. When Bishop Kulandran retired in 1970 he was saddened by the developments of the two decades after independence. The era of foreign colonial oppression was receding but a new era of a more vicious form of oppression of minorities by majorities under the umbrella of 'non-interference in internal affairs' had reared its ugly head. Even the colonial masters at one time talked of "non-interfer-

ence in the internal affairs of their empires." Today in 1993 we see a ray of hope that the tyranny of majorities cannot last for ever. Lithuania and Estonia, Georgia and Ukraine, Croatia and Bosnia, Czechs and Slovaks have proved that people's struggle for liberation, and the affirmation of their culture and identity cannot continue to be suppressed by the oppressive majorities invoking the principles of "Unity, integrity and sovereignty" of a geographical entity. The last twenty or more years of our role as a Diocese and as God's people in our part of the country has been the role of identifying ourselves with the liberation struggle of the Tamil peoples in Sri Lanka. We were faced with the alternatives of identifying ourselves with the oppressors or standing in solidarity with our people and the oppressed poor in particular.

Today we rejoice that the cold war and the super-power rivalries are of the past. The Soviet Empire has folded up and many an oppressed national minority can once again look forward to freedom and peace with justice. We hope our stand in this part of the country will soon be vindicated and that our people too can live with freedom, dignity and justice.

"This is the use of memory: For liberation" wrote T. S. Eliot "and so liberation from the future as well as the past." It is Christ the great liberator, the Lord of history who gives us the vision to see the past and future in the perspective of his kingdom, the reign of freedom, justice and peace.

The Church in Solidarity with the Oppressed

It is our positive resolve to stand in solidarity with our oppressed brethren that urged us to move out into new areas like the regions South of Elephant Pass and Eastern Province and become involved in a wider mission. Our work for poor children (Day Care Centres), for orphans and destitutes (Children's Homes), for the unemployed (Vocational Training Centres), for the helpless war widows (self-help projects), for the thousands of refugees and displaced persons (Housing and Relief Supplies), for those in need of rehabilitation (Farms and Development Projects), have all been part of this 'mission in solidarity with the poor, "Only a suffering God can help" said Dietrich Bonhoeffer. We have learnt through these years that only a suffering church can help.

(Continued on Page 4)

உதயதாரகை

Estd. 1841

மலர் 154

26 - 03 - 1993

இதழ் 03

கற்றுக் கொள்வது யாரிடம்?

பெற்றோர்களும் பெரியோர்களும் நாளைய தலைவர்களிடம் இருந்து கற்றுக்கொள்ளவேண்டியது அநேகம். அவர்களைக் கல்விக்கூடங்களுக்கு அனுப்புகிறவர்கள், அவர்களே, ஒரு கல்விக்கூடம் என்பதை மறந்துவிடுகிறார்கள். கள்ளமில்லா உள்ளங்களை விரும்புகிற இறைவனைத் தொழுது கொள்ளுகிறவர்கள், கள்ளமில்லா உள்ளங்களை அலட்சியப்படுத்துகிறார்கள். கள்ளமில்லா பிஞ்சு உள்ளங்களிடமிருந்து கற்றுக் கொள்ளவேண்டிய பாடங்கள் அதேகமுண்டு.

1) ஒரு நகரத்திலே ஒரு குருவானவர் இருக்கின்றார். அந்த நகரத்தில் வசிக்கின்ற மக்களுக்கான குடிநீர், ஒரு பெரிய பொதுத்தொட்டியில் (Tank) இருந்தே குளாய்கள் மூலமாக செல்கிறது. நகரசபையினர், மின்சாரம் இல்லாத போதும் மண்ணெண்ணையைப் பாவித்து தொட்டியில் தண்ணீரை நிரப்பி மக்களுக்கு வழங்கினார்கள். மண்ணெண்ணையும் விலையேறிற்று. பத்திரிகையிலே "அன்பார்ந்த மக்களே! குடிப்பதற்கும், அவசிய தேவைகளுக்கும் நிரைப் பாவியுங்கள்" என்றொரு செய்தி வெளியானது.

குருவானவர் வீட்டுப் பூமரங்கள் வாடிப்போயிற்று. குருமாரர்கள் சிலர் கூடியிருக்கும்போது, குறிப்பிட்ட குருவானவர், இந்தப் பிரச்சனையை அவர்களுக்குத் தெரிவித்தார். அவர்கள் கூறிய மறுமொழி, "அப்படியானால் குழாய்களின் மூலம் வரும் நீரை இரவிலே பூக்கன்றுகளுக்குப் பாச்சலாம் ஒரு வருவருக்கும் தெரியவராது." குருவானவர் வீட்டுக்குத் திரும்பி தனது 4 வயது மகனிடம் கேட்ட போது, அவன் சொன்ன பதில்; "பாவம், குடிக்கிறதற்குக்கூட பல மக்கள் கஷ்டப்படும்தான் நாம் பூக்கன்றுகளுக்குத் தண்ணீர் விடலாமா? கூடாது" யாரிடம் சென்று ஆலோசனை கேட்பது...??

2) ஒரு தாயானவரும் அவருடைய 6 வயது மகனும் பஸ்வண்டியில் பயணம் செய்ய ஏறினார்கள். தாயார் பயணச்சீட்டு பெறும்போது கண்டக்டரை நோக்கி "ஒரு முழுசு தெல்லிப்பழை" என்றார். கண்டக்டர் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து "என்னம்மா பிள்ளைக்கு 6 வயதுக்கு மேலே வரும். 1/2 டிக்கட்டி போட வேண்டும்" என்றார். அப்போது அந்தத் தாய் "இல்லை பிள்ளைக்கு இப்போது 5 வயதுதான் நடக்கிறது" என்றாள். இதைக் கேட்ட அந்தச் சிறுபிள்ளை தாயாரைப் பார்த்து கூறியது; "என்னுடைய 6 ஆவது பிறந்த நாளை போன கிழமைதானே கொண்டாடினோம். இப்போது ஏன் 5 வயது என்று பொய் சொல்லுகிறீர்கள்" என்றாள். தாயாருக்கேள் என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை.

பிள்ளைகளுக்கு பெற்றார் கற்றுக் கொடுக்கும் பாடம் இதுதானா??

3) ஒரு குடும்பத்திலே தகப்பன் ஒலிப்பதிவு நாடாமைப் போட்டு விட்டு ஆடுவது வழக்கம். அப்போது அவருடைய 3 வயதுச் சிறுவனும் ஆடுவான். ஒரு நாள் தகப்பன் பாட்டைப் போடாமலேயே ஆடிக் கொண்டிருந்தார். பையனுக்கோ வியப்பாக இருந்தது. உடனே அவன் தாயாரை நோக்கி "ஏன் அப்பா பாட்டுப் போடாமலேயே ஆடுகிறார்" என்று கேட்டான். தாயோ தகப்பனோ மதுபோதையில் ஆடுகிறார் என்பதை மறைக்க "அப்பா நேற்றுப்போட்ட பாட்டை நினைத்து ஆடுகிறார்" என்றான். தகப்பனுக்கோ மதுபோதை தாய் கூறுவதோ பொய். இந்நிலையில் பெற்றோரிடம் பிள்ளை கற்பதா??? அல்லது பிள்ளையிடம் பெற்றோர் கற்பதா??? எது முறை??

4) மதிய உணவு அருந்தியபின் பெற்றோரும் அவர்களுடைய 3 வயது சிறிய மகனும் நித்திரையில் இருந்தனர். யாரோ வந்து கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டது. உடனே தகப்பனார் எழுந்து, தண்ணைத் தேடி யார் இந்த நேரம் வருவார்கள் என்று உணர்ந்து, தன்னுடைய சிறிய மகனிடம் "அப்பா இல்லை என்று போய் சொல்லு" என்று சொல்லி அனுப்பினார். அந்தப் பிள்ளை வீட்டுக்கு வந்தவரிடம் சென்று "அப்பா, தான் இல்லை என்று சொல்லட்டாம்" என்றான். வந்தவருக்கோ என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. பிள்ளை தானாகவா பொய் சொல்லுகிறது?

5) 70 வயது பாட்டன் - சோமையா அவரது மகன் - ராமு பேரன் - வெஸ்லி ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் தோன்றும் குழந்தைகள் முந்திய தலைமுறையில் தோன்றிய குழந்தைகளை விட விவேகம் கூடியவர்கள்.

70 வயது நிறைந்த பாட்டன் சோமையா சொல்லுகிறார். "நான் 13 வயதாக இருந்த போதே ஆலயத்தில் மிருதங்கம் வாசித்தேன் என்று என் பெற்றோர் பெருமைப்பட்டார்கள்.

என் மகன் ராமுவோ 8 வயதிலே என் வீட்டு மாடியின் வெளிப்புற நீடிப்பிலே (FLAT) ஒளித்து விளையாடும் போது "மகனே, இங்கே கேக் இருக்கிறது, வந்து சாப்பிடு" என்று கூப்பிட்டேன். அவன் சொன்ன பதில் "அப்பா! நீங்கள் என்னை தந்திரமாக இறக்க முயற்சிக்காதீர்கள்; நான் வர பாட்டேன்" என்றான்.

என்னுடைய மகனுடைய மகன் பேரன் வெஸ்லி 3 வயதாக இருக்கும்போது தந்தை ராமு ஒரு நாள் கட்டிலிலே படுத்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தார். வெஸ்லியோ கட்டிலின் அருகிலே அட்டைப் பிள்களை

இயேசு உயிரோடெழுந்தாரா?

இயேசு கிறிஸ்து மரித்தோரிடத்திலிருந்து உயிரோடெழுந்தார் என்பதை கிறிஸ்தவ மார்க்கத்தின் அடிப்படை விசுவாசம் என்பதை நாம் அறிவோம்; இந்த யேசுவை கடவுள் எழுப்பினார். இதற்கு நாங்கள் எல்லோரும் சாட்சிகளாயிருக்கிறோம் (அப் 2:32) என்பதை பேதுரு அப்போஸ்தலனின் நெத்தேகோஸ்தே நாளின் சாட்சி இவ் அப்போஸ்தலர் சாட்சியே புதிய ஏற்பாடு முழுதும் நமக்கு எடுத்து விளக்கிறது உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றிய தெளிவான குறிப்புகள் புதிய ஏற்பாட்டின் 27 நூல்களில் 17 நூல்களில் காணப்படுகின்றன. மற்ற 10 நூல்களிலும் இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதல் கருத்துக்கு அமைவாகக் காணப்படுகிறது இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதல் கிறிஸ்தவ மார்க்கத்திற்கு அடிப்படை விசுவாசமாயிருந்தால் அச்சம் பாவத்திற்குமறுக்கமுடியாத தகுந்த சான்றுகள் உளவா என்பதை பலர் எழுப்பும் கேள்வி அப்போஸ்தலர்களின் சாட்சியை புதிய ஏற்பாட்டின் நூல்களில் மாத்திரம் காண்கிறோம் இந்நூல்களின் சாட்சியை தகுந்த சான்று என்று ஏற்கலாமா அப்படி ஏற்பதற்கு பலதடைகள் உள என்று ஆராய்ச்சியாளர் அன்று தொட்டு இன்றுவரையும் காட்ட முயன்றிருக்கிறார்கள். அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் இயேசு உயிர்த்தெழுந்தார் என்று சாட்சி பகர்ந்தபொழுது அத்தேனுப்பட்டணத்தில் அதற்கு மூன்று மாறுத்தரங்கள் கிடைக்கப்பெற்றன. 'சிலர் இகழ்ந்தார்கள்', 'சிலர் நீ சொல்லுவதை இன்னொரு வேளை கேட்போம் என்றார்கள்', 'சிலர் அவனைப் பற்றிக்கொண்டு விசுவாசிகளானார்கள்' (அப் 17:32-34) இப்படி மூன்று மாறுத்தரங்களையும் இன்னும் நாம் காணலாம் எனவே ஏன் இன்னும் சிலர் இகழ்கிறார்கள் சிலர் இன்னொருமுறை கேட்போம் என்கிறார்கள் என்பதை நாம் கவனத்திற் கொடுக்க வேண்டும்.

நான்கு நற்செய்தி நூல்களும், அப்போஸ்தலர் நடவடிக்கைகளும் பவுல் அடிகளின் நிருபங்களும் குறிப்பாக கொரிந்தியர் 15ம் அதிகாரமும் இயேசு சிலுவையில் (Drawing pins) வைத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தான் தந்தை அதைக் கவனியாமல் எழுந்தவுடன் அட்டைப் பிள்களின் மேல் காலை வைத்து "எந்த முட்டாள்கட்டிலுக்குப் பக்கத்திலே அட்டைப் பிள்களை வைத்தது" என்று கத்தினார். உடனே அவருடைய 3 வயது மகன் கூச்சமில்லாமல் "எந்த முட்டாள்கீழே பார்க்காமல் காலை வைத்தது" என்று சொன்னான்.

ஆம்! இவைகள் உதாரணங்கள் தான். ஆனால் சந்ததிக்கு சந்ததி பிள்ளைகளுடைய அறிவையும், விவேகத்தையும், சாதுரியத்தையும் பார்த்தீர்களா? சிறு பிள்ளைகள் கள்ளமில்லாத உள்ளம் கொண்டவர்கள் மாத்திரமல்ல; அறிவும், சாதுரியமும் நிறைந்தவர்கள். எனவே இவர்களிடம் பெற்றோரும், பெரியோரும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய காரியங்கள் அநேகம் உண்டு; அதேவேளை அவர்களை எதிர்காலத் தலைவர்களாக்கும் உன்னத பொறுப்பும் அவர்களுக்கு உண்டு.

"குழந்தைகள் - எதிர்காலத்தை நோக்கி ஏவப்படும் அன்புபோன்றவர்கள்; அவர்களை ஏவிவிடும் பெற்றோர், பெரியோர் விழுப்போன்றவர்கள்."

ஏ. எஸ். டி. ஆனந்தன் கிறிஸ்தவ இறைமையில் கல்லூரி

அறையப்பட்டு மரித்து மூன்றாம் நாள் உயிரோடெழுப்பப்பட்டார் என்று தெளிவாகச் சாட்சி பகர்கின்றன. ஆனால் இச்சாட்சிகளில் சில முரண்பாடான குறிப்புகள் உள என்பதை திறனாய்வாளர் காட்டி வந்திருக்கின்றனர்.

மூன்றாம் நாள் காலை பெண்கள் கல்லறையண்டை சென்ற நேரத்தைப் பற்றிய முரண்பாடுகளான குறிப்புகளைக் காணலாம். கல்லறை சென்ற பெண்களின் எண்ணிக்கையையும் பெயர்களிலும் முரண்பாடுகளைக் கவனிக்கலாம். கல்லறையண்டை சென்ற பெண்கள் ஒரு தேவதூதனையோ அல்லது இரண்டு தூதர்களையோ கண்டார்கள் என்பதில் முரண்பாடு காணலாம். நான்கு நற்செய்தி நூல்களும் பெண்கள் கல்லறை சென்றதை முக்கியமாய் குறிப்பிட்ட பொழுதும் பவுல் அடிகள் இதைக் குறிப்பிடவில்லை. நான்கு நற்செய்தி நூல்களும் கல்லறை வெறுமையாயிருந்ததைக் குறிப்பிட்ட பொழுதும் பவுல் இதைப் பற்றி ஒன்றும் குறிப்பிடவில்லை. பவுல் அறிந்த பாரம்பரியத்தின்படி உயிர்த்தெழுந்த ஆண்டவர் முதன் முதலாக பேதுருவுக்குப் பின்பு பன்னிருவருக்கும் காட்சியானார். (1 கொ 15:5) ஆனால் நற்செய்தி நூல்களின்படி மகதலேனா பரியாளுக்கு அல்லது மற்ற மரியாளுக்கு முதல் காட்சியளித்தார்.

லூக்காவின் நூல்படி இயேசு ஒரு சலேமில் மாத்திரம் உயிர்த்தெழுந்தபின் காட்சியளித்தார். ஆனால் மற்ற நற்செய்தி நூல்களின்படி அவர் கலிலேயாவிலும் காட்சியளித்தார்.

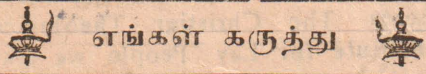
இப்படியான முரண்பாடுகள் தோன்றுவதின் நிமித்தம் இச்சாட்சிகளை தகுந்த சான்றாக ஏற்கலாமோ என்ற கேள்வி எழுப்பப்படுகிறது.

இப்படியான சந்தேகங்களுக்கு மறுமொழியாகக் கொடுக்கப்படும் ஒரு விளக்கம் ஆண்டவரின் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் வெறுமையான கல்லறைக்கும் ஒரு தொடர்பும் இல்லையென்றும், அப்போஸ்தலர்கள் உயிருள்ள ஆண்டவரைச் சந்தித்தார்களே என்பதை முக்கியம். கல்லறையின் வெறுமையல்ல. இவ்விளக்கம் எழுப்பும் கேள்வி என்ன வெனில் இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதல் இயேசுவின் வாழ்க்கையில் ஓர் அனுபவமா அல்லது அப்போஸ்தலரின் வாழ்க்கையிலே ஓர் அனுபவமா என்பதை. இதில் இரண்டில் ஒன்று என்பதல்ல. இரண்டும் ஒன்றாகவே புதிய ஏற்பாடு வலியுறுத்துகிறது. திருச்சபை விசுவாசிக்கிறது. நற்செய்தி நூல்களினதும் பவுலினதும் சாட்சிகளில் காணப்படும் முரண்பாடுகள் உயிர்த்தெழுந்த சம்பவத்தின் உண்மையைச் சந்தேகத்துக்குள் தள்ளாமல் வெவ்வேறு சாட்சிகளின் வித்தியாசங்களை அறிந்தும், அவற்றை ஒற்றுமைப்படுத்த எத்தனிக்காமல் புதிய ஏற்பாடு அப்படியே அவற்றை நமக்குக்கொடுப்பது அச்சாட்சியங்களில் நம்பிக்கையை இன்னும் உறுதிப்படுத்துவதற்கு ஏதுவாயிருக்கிறது. ஒரு முக்கியமான உதைபந்தாட்டத்தைப் பற்றிய அறிக்கையை முப்பதாண்டுக்குப்பின் பார்த்தவர்கள் சிலர் எழுத முன்வந்தால் எப்பக்கம் வென்றது என்பதை சந்தேகமில்லாமல் கூறுவார்கள் அனல் மற்றும் விபரங்கள், யாரினால் கோல்கள் அடிக்கப்பட்டன ஆட்டம் தொடங்கி எவ்வளவு நேரங்களுக்குப் பின் அடிக்கப்பட்டன (மிகுதி 3ம் பக்கம்)

தாரகை ஒளி

“நேர்மையாக நடப்பவர்களே உலகில் வாழ்வார்கள் ;
நாணயமுள்ளவர்களே அதில் நிலைத்திருப்பார்கள்”

— நீதிமொழிகள். 2 : 21

எங்கள் கருத்து

உலகம் உய்ய உயிர்த்தெழுந்தார் !

கிறிஸ்துபெருமான் உயிர்த்தெழுந்தார் என்பதே, கிறிஸ்தவ சமயத்தின் அடித்தளம் உயிர்த்தெழுந்த செய்தி. உலகிற்கு ஒரு புதிய நம்பிக்கையை உருவாக்கியது. இதனை நினைந்தே, நாம் உயிர்ப்புப் பண்டிகையைக் கொண்டாடுகிறோம். இது, ஆண்டுதோறும் கொண்டாடப்படும் பண்டிகை மட்டுமல்ல ஞாயிறுதோறும் மகிழ்வுடன் நினைவு கூரும் மாபெரும் விழாவாகும்.

பெரிய வெள்ளியன்று கொல்கொதாமலையில் சிலுவையின் கோரக் காட்சியும் முத்திரையிடப்பட்ட கல்லறையின் முடிவான நிலையும் காண்போர்க்கு, இயேசு தம் நோக்கை நிறைவேற்ற முடியாது தேல்வியடைந்தார் என்றுதான் காணப்பட்டது. சீடரும் அவ்வாறே எண்ணினர் அவர்கள் நினைவிலும் சிந்தையிலும், தமது ஆசான் தோல்வியடைந்தார் என்ற பயங்கர எண்ணமே குடி கொண்டது.

ஆனால், தீமைக்கு ஒரு முடிவுண்டு என்பதை உயிர்த்தெழுதல் நிகழ்வு நிரூபித்தது. திறந்த கல்லறையும், உயிர்ப்படைந்த ஆண்டவரும் அவர் தம் சீடருக்கு ஒரு புதிய நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது புதிய அனுபவத்தைப் பெற்றனர். அவர்களின் மனக்கவலை மனமகிழ்வாக மாறியது.

உயிர்த்தெழுதல், சிலுவையை மேற்கொள்ளும் ஒரு நிகழ்ச்சியல்ல. சிலுவைப்பாடு, உயிர்த்தெழுதலால் மாற்றியமைக்கப்பட எழுந்த ஒரு தோல்வியல்ல அது ஒரு வெற்றி! உயிர்த்தெழுதல் அதனைத் தொடர்ந்து வந்து முத்திரையிடுகின்றது. சிலுவையும் உயிர்த்தெழுதலும் வெற்றி வரலாற்றொன்றின் இரு பகுதிகள் இறைவனின் முடிவான நோக்கத்தை ஒருவரும் அவமாக்க முடியாது என்பதே இதன் பொருள்.

சில வேளைகளில், தீமை நன்மையைவிட வலிமை பெற்றதாகத் தோன்றலாம். நாமும் சில வேளைகளில், நன்மையைக் கடைப்பிடிப்பதால் நமக்குக் கிடைக்கும் பலன்தான் என்னே! என்று கேட்கத் துணியலாம். ஆனால், உயிர்த்தெழுதல் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் காரியங்கள் எப்படிக்காணப்பட்டனும் நன்மை தீமையைவிட வலிமை கூடியதே என்றும் அன்பு வெறுப்பைவிட வன்மை மிக்கதே என்றும் முடிவில் இவையே வெற்றி பெறுமென்றும் தெட்டத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

நாம் கிறிஸ்துவின் பக்கத்திலிருந்தால் வெற்றி சொன்னும் பக்கத்திலேயே இருக்கிறோம். ‘கிறிஸ்துவின் அன்பிலிருந்து நம்மை ஒன்றுமே பிரிக்கமுடியாது? இறைவன் தமது அரசை, ஒரு நாளில் நம் மத்தியில் நிலை பெறச் செய்வாரென்று உயிர்த்தெழுதல் நமக்கு உறுதியளிக்கிறது. இந்நோக்குடன் உலகை நோக்கும்போது நாம் ஆறுதல் அடைவது நிச்சயம்.

“உலகத்தில் உங்களுக்குத் துன்பம் இருக்கும். ஆனாலும் மனச் சோர்வு அடையாதீர்கள். நான் உலகத்தை வென்று விட்டேன்” (யோ. 16:33) என்றார் இயேசுபிரான். ஆம், துன்பத்திற்கு ஒரு முடிவு உண்டு. இறுதியில் சமாதானம் ஏற்படுவது நிச்சயம். அவர் உயிர்த்தெழுந்த அன்று முதன் முதலாக கேட்ட கேள்வி மரியானை நோக்கி “பெண்ணே ஏன் அழுகிறாய்?” என்பதே. அதாவது, “நான் உன்னுடனே இருக்கும்போது, நீ அழவேண்டியதில்லை” என்பதே.

இன்றைய துன்ப சூழ்நிலையில், நம்பிக்கையற்று, பயத்தினால் சோர்ந்து போயிருக்கும் நம்மைப் பார்த்து உயிருள்ள ஆண்டவர், “பயப்படாதே, திகையாதே கலங்காதே நான் உன்னுடனே கூட இருக்கிறேன்” என்கிறார். இதுவே, உயிர்ப்புத் திருநாளின் செய்தி உலகத்தை உய்விக்கும் நற்செய்தி.

“என் மீட்பர் உயிரோடிருக்கையில்
எனக்கென்ன குறையுண்டு - நீ சொல் மனமே”

இயேசு உயிரோடு.....
(2ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

என்ற குறிப்புகளில் வேறுபாடுகள் தோன்றுவது இயல்பே. அவ்வேறுபாடுகள் நடந்த ஆட்டம் நடைபெறவில்லை என்று சாதிப்பதற்கு தகுந்த காரணமல்ல.

மேலும் இயேசுவின் உயிர்த்தெழுந்த சாட்சிகளை ஊன்றி ஆராய்ந்தபின், பின்வரும் முடிவுகளில் ஒன்றிற்கு நாம் வரக்கூடும்.

1. இயேசு உயிர்த்தெழுந்தார் என்ற கிறிஸ்த சபையின் நம்பிக்கை ஓர் ஏமாற்ற சூழ்ச்சி அறிக்கையிலேயே தங்கியுள்ளது.

2. அல்லது அது ஒரு தப்பான அறிக்கையிலேயே தங்கியுள்ளது.

3. அல்லது மேற்கூறிய இரண்டும் சேர்ந்த ஏமாற்ற சூழ்ச்சியும், தப்பானதுமான அறிக்கைகளிலும் தங்கியுள்ளது.

4. அல்லது உயிர்த்தெழுந்தார் என்பதே உண்மை. அந்த உண்மையை புதிய ஏற்பாட்டின் தோற்றத்திற்குக் காரணம், திருச்சபையின் தோற்றத்திற்கும் காரணம், கல்லறையிலிருந்த இயேசுவின் உடம்பை யாரும் எடுத்துக்காட்டியிருந்தால், அவர் உயிரோடிருந்தார் என்ற சாட்சியை முறியடித்திருக்கலாம். பதிலாக உயிரோடிருக்கிறவரை நீங்கள் மரித்தோரிடத்தில் தேடுகின்றதென்ன? அவர் இங்கே இல்லை. அவர் உயிர்த்தெழுந்தார். (லூக் 24:5-6) என்ற சாட்சியே இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கூடாக நிலைநிற்பதற்குக் காரணங்களாகும்.

இயேசு சிலுவையில் அறையுண்ட பின் பயந்து ஒழித்திருந்த சீடர்கள் மூன்றாம் நாள் நடந்த சம்பவத்தின் பெறுபெறாக புதுத் துணிவுடனும் ஆர்வத்துடனும் ஆண்டவர் உயிர்த்தெழுந்தார் என்று சாட்சி பகர்ந்தார்கள்.

ஏழாம் நாளை ஓய்வு நாளாகக் கணித்து வந்த யூதர்களாகிய

புதிய தொழில் பயிற்சி நிலையக் கட்டிடம் வவுனியா

பேரருட்திருடி.ஜே. அம்பலவாணர் அவர்கள் தென்னிந்திய திருச்சபையின் பெண்கள் ஐக்கியத்தினால் நடாத்தப்படும் தொழில் பயிற்சி நிலையம் ஒன்றை வவுனியாவில் 6ம் திகதி பெப்ரவரி மாதம் 1993 இல் திறந்து வைத்தார். இவ் வைபவத்தில் அச்சபை ஊழியன் அருட்திரு பி.ஜே.சூரியகுமார் கொழுப்புச் சபை ஊழியன் அருட்திரு எஸ்.ஜெயநேசன் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர். இந்த பயிற்சி நிலையத்தில் இருபதிற்கு மேற்பட்ட இளம் பெண்கள் தட்டச்சு கருக்கெழுத்து ஆகிய பயிற்சிகளில் குழுக்களாக பயிற்சி பெறுகின்றனர். இங்கு மேலும் பல பயிற்சிகள் ஆரம்பிப்பதற்கு திட்டமிடப்பட்டுள்ளது.

இக்கட்டிடம் பரி. பேதுரு பெண்கள் இல்லம் வளாகத்தில் அருட்திரு சூரியகுமாரின் முயற்சியினால் கட்டப்பட்டது.

வன்னேரிக்குளம் பகல் பராமரிப்பு நிலையம்

வன்னேரிக்குளம் பகல் பராமரிப்பு நிலையம் பேரருட்திருடி.ஜே.அம்பலவாணரால் பெப்ரவரி மாதம் 2ம் திகதி திறந்து வைக்கப்பட்டது.

அக்கிராம மக்களின் வேண்டுகோளிற்கிணங்க அங்கு ஆதினத்தினால் 2 ஏக்கர் காணி கொள்வனவு செய்யப்பட்டு ஓர் கட்டிடம் அமைக்கப்பட்டு இந்த வேலை ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ் வைபவத்தில் அக்கிராம மானித்தியாலய உப அதிபர் மற்றும் கிராமத்தின் பெரியோர்கள் உற்பட அநேக கிராம மக்கள் கூடி வந்தனர். வன்னேரிக்குளம் கிராமத்தின் அரசாங்க வைத்திய சாலை வைத்தியரும் ஆர்.டி.எஸ்தலைவர் திரு.எம்.பொன்னுச்சாமி ஆகியோரும் ஆதினத்தின் இப்பணியை பாராட்டி நன்றி செலுத்தி உரையாற்றினர்.

ஜெயபுரத்தில் உள்ள எமது ஊழியன் திரு.பி.தேவராசா இக்கட்டிடத்தை முடிப்பதற்கு பொறுப்பாக இருந்தவராவார்.

சீடர்களும் அவர்களைச் சேர்ந்த ஆதி விசுவாசக் கூட்டமூமாகிய சபையும் வாரத்தின் முதலாம் நாளை ஞாயிற்றுக்கிழமையை ஆண்டவரின் நாளாகக் கணித்து அந்த நாளிலேயே சபையாசக்கூடி வணங்கினார்கள் ஏனெனில் கடவுள் சிருஸ்டியின் ஏழாம் நாள் ஓய்ந்திருந்ததிற பார்க்க புதுச்சிருஸ்டியின் ஆரம்பமாக ஆண்டவர் உயிர்த்தெழுந்த முதலாம் நாளை அனுசரிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

சவுல் என்ற பரிசேயன் தனது மார்க்க அபிமானத்தினால் ஏவப்பட்டு சபையைத் துன்புருத்தத் தொடங்கினான் அவன் பவுலாக மாறி கிறிஸ்துவின் அப்போஸ்தலனாக செய்த பணிகள் உயிர்த்தெழுந்த ஆண்டவரை சந்தித்த காரணத்தாலும் விளக்க முடியாது.

கிறிஸ்தவ சபையின் இரண்டாயிரமாண்டு வரலாறே உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவிற்கு இன்று சாட்சியாக விளங்குகிறது. இச்சபையே ஆண்டவர் உயிர்த்தெழுந்தார் அவர் உண்மையாகவே உயிர்த்தெழுந்தார் என்று ஒவ்வொரு ஈஸ்டர் பண்டிகைகளிலும் சாட்சி பகர்ந்து வருகின்றது.

D. J. A

நீயும் மன்னிப்பாயா?

“பிதாவே இவர்களுக்கு மன்னியும்” (லூக் 23:34)

தம் பிதாவின் சாயலாக உருவாக்கப்பட்ட மனிதன் என்ற தம்மோடு வாழ வேண்டுமாக எண்ணி, எந்தப் பாவமுமின்றி நன்மையையே செய்து, நற்கிரியை நடப்பித்து வந்த இயேசு கிறிஸ்துவுக்கு, அவரிடமிருந்து நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொண்ட ஜனங்கள் அவருக்கு கொடுத்த பரிசு என்ன? பாடுகள் நிறைந்த சிலுவை மரணம்!

இன்று நாம் நன்மைகளைச் செய்தும், எமக்கும் இப்படியாக ஒரு தண்டனை கிடைக்குமாக இருப்பின் எமது மனம் எப்படி வேதனைப்படும்? தண்டனை விதித்தவர் சனைப்பற்றி எமது மனநிலை எப்படிப்பட்டதாயிருக்கும்? சிந்தித்துப் பார்ப்போம்.

இயேசுகிறிஸ்துவோ இத்தண்டனைக்கேற்ற பாவம் எதுவும் செய்யாவிட்டாலும் மனப்பூர்வமாகத் தண்டனையை ஏற்றுக் கொண்டார். மட்டுமல்ல சரீரத்தினதும், மனத்தினதும் வேதனை தாங்கிக் கொள்ள முடியாததாயிருந்தும், தமக்குத் தண்டனையைப் பெற்றுத் தந்தவர்கள் மேல் இரக்கம் நிறைந்தவராய், “பிதாவே இவர்களுக்கு மன்னியும், தாங்கள் செய்கிறது இன்னதென்று அறியாதிருக்கிறார்களே” என்று அவர்களுக்கு விண்ணப்பம் பண்ணினார்.

அப்பாவர்களே, சிலுவைப் பாடுகளைக் குறித்துத் தியானிக்கும் இந்நாட்களிலே, இயேசுகிறிஸ்து கூறிய வார்த்தைகளைத் தியானங்களாக அல்ல, உங்கள் வாழ்க்கையிலே அவற்றைத் தியானங்களாக்கி, கிறிஸ்துவின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்ற வேண்டும் இதன் முதற்படியாக உங்கள் விரோதிகளையும் உங்களோடு கோபமாயிருப்பவர்களையும் மன்னியுங்கள். உங்கள் சத்துருக்களைச் சிநேகியங்கள். உங்களை சபிக்கிறவர்களை ஆசிரிவதியங்கள். உங்களைப் பகைக்கிறவர்களுக்கு நன்மை செய்யுங்கள்; உங்களை நிந்திக்கிறவர்களுக்காகவும் உங்களைத் துன்பப்படுத்துகிறவர்களுக்காகவும் ஜெபம் பண்ணுங்கள் (மத் 5:44) நீங்கள் மற்றவர்களை மன்னியாது தேவ சமூகத்தில் விண்ணப்பங்களை ஏறெடுக்கும்போது, உங்கள் குற்றங்களுக்களைத் தேவா மன்னிக்கவேண்டுமாக நீங்கள் ஏறெடுக்கும் விண்ணப்பத்திற்கு தேவன் செவிமடுக்கமாட்டார். “உங்கள் இருதயத்தில் அக்கிரம சிந்தை கொண்டிருந்தீர்களே யாகில் ஆண்டவர் செவி கொடார். (சங் 66:19.) எனவே மன்னிக்கும் சபாவத்தைத் தேவனிடம் கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

ஜெபம்:- “தேவனே! உமது மன்னிக்கும் சபாவத்தை நானும் பெற்றுக் கொள்ள எனக்கு கிருபை அருளும்” ஆமென்!

திட்புடுத்தல் ஆராதனை
விசுவமடுவில் உள்ள திருத்துவ தேவாலயத்தின் முதலாவது திட்புடுத்தல் ஆராதனையை அதிவணடி. ஜே. அம்பலவாணர் ஜனவரி மாதம் 31ம் திகதி ஞாயிறு காலை 9 மணிக்கு நடத்தினார். இருபத்தி இரண்டு பேர் திட்புடுத்தல் பெற்றனர். ஏராளமான தேவாலயம் நிரம்பும் படியாக சபையார் கூடி வந்தனர். இச்சபைக்கு அருட்திரு அன்ரனிசவரிமுத்துஊழியனாகவும் அருட்திரு பி. ஆர். நவேந்திர அனுகூலன் சேகர ஊழியனாகவும் கடையாற்றுக்கின்றனர்,

✠ EDITORIAL ✠

EASTER 1993

"And the third day he rose again according to the Scriptures" is the very heart of the Christian creed. It is the centre of all that Christians have believed from that first Sunday when the disciples encountered the Risen Lord to the present day. St. Paul having encountered the Risen Lord went on to affirm "if Christ be not risen, then is our preaching in vain, and your faith is also vain." The first Christians began to gather together for worship on the first day of the week calling it the Lord's day because of the tremendous event that took place on that day. Christian worship Sunday by Sunday has been the glorious confession of the fact of Christ's resurrection. The life of the Church and of the Christian is a response to that event and is a living out of the consequences of that event.

"If a man dies, can he live again?" was Job's question long before the Christian era. It is the same question that arises in people's minds at the end of the 20th century. Such events do not happen now, therefore it could not have happened, is their logical conclusion. Modern doubt about the resurrection is not only based on the modern scientific understanding of the universe, but even more because of the apparent irrelevance of such an event in a world that continues in the grips of the powers of evil and of death itself. What message has the Easter event to those who have had to flee their homes as refugees. People face death and destruction not through swords and spears but through supersonic bombers and helicopter strafing. Innocent lives are lost through economic embargoes and the deprivation of medical facilities. People cry for their lost loved ones, for those arbitrarily held in prison, and for those mercilessly gunned down while on their journeys. These are a daily occurrence not only in distant Bosnia or Somalia, but also in Sri Lanka. In the face of these experiences the cynic would ask what relevance has the resurrection. During the Second World War the Jewish prophet Martin Buber said "I affirm by the blood of six million Jews this is not a redeemed world." Yet Christians have affirmed that God in Christ has redeemed the world through his resurrection from the dead. How can Christians in Sri Lanka or in the North and East of this country affirm this in the year 1993?

The first thing we can remember is that such doubts are not peculiar to our generation. "Life is doubt, and faith without doubt is nothing but death," said the Spanish philosopher Miguel de Unamuno. To doubt or to raise questions is the sign of a sincere mind. Paul was one of those who held that those who preached the resurrection were indulging in blasphemy. Thomas refused to accept what his fellow disciples told him about the resurrection of Jesus. Their doubts were not based on the modern scientific doubts about miracles. Their question rather was the more radical, "so what?" "We have seen the Lord" said the disciples. Thomas' answer was "until I have seen the mark of the nails on his hands, until I have put my finger into the mark of the nails, and put my hand into his side, you will never make me believe." Thomas could not but say that because of the disappointment, despair and gloom of the crucifixion. Two other disciples expressed the same despair, "but we had been hoping that he was to be the redeemer of Israel." It was to the Thomas with his honest doubts that Jesus said, "Reach your finger here; look at my hands. Reach your hand here and put it into my side. Be unbelieving no more, but believe." Thomas' eyes were opened and he said "My Lord and My God!"

To those of us with our despair and doubts in 1993 here in Sri Lanka, it is the Jesus of the Scars who can speak. He knew torture, he knew humiliation, he knew what it is "to have no place to lay his head;" he knew what it was to be hungered and to thirst. He knew what it was to be abandoned and betrayed by his friends. He knew what it is to be the victim of injustice and to be condemned to death on trumped up charges. He knew how the Passion for "law and order" can send an innocent man to the Cross. He knew what it is to be put to death by Soldiers, the guardians of the law. It is the Jesus who had experienced the depths of human suffering, of unjust suffering; who stands in solidarity with all suffering humanity, showing his wounded hands and his pierced side and says today, "Be unbelieving no longer, but believe." "Blessed are those," Jesus said, "who have not seen and yet believe." This beatitude is the final beatitude that Jesus taught. It is the best summary of the beatitudes he taught in the Sermon of the Mount.

Those who confess "and on the third day he rose again from the dead" after encountering the Jesus of the Scars cannot but confess, "My Lord and My God." In the midst of our hunger and thirst, trials and tribulations, tortures and killings, "he reigns" and in that faith we can go forward in solidarity with suffering humanity.

D. J. A.

Extracts from the Charge.....

(Continued from Page 1)

As we became more deeply involved in this mission we became aware that our ministerial training programmes should be contextual and more relevant. Our ministers should be challenged to see their vocation and wrestle with their theological tasks in the context of the oppressed and not in the context of the oppressor or that of an irrelevant situation beyond our shores. The Christian Theological Seminary of Sri Lanka and Institute for Lay People we started in 1983 in Chunnakam was in fact a revival of the first efforts of our missionary pioneers at Batticotta Seminary 1823-1855. We have felt the Lord's guiding hands in these endeavours and we are reminded, "therefore, my dear friends, stand firm and immovable, and work for the Lord always, work without limit since you know that in the Lord your labour cannot be lost."

The lessons we learnt

"He that doeth the will shall know of the teaching" said our Lord. In these years of our wider mission we learnt that it is the Holy Spirit which helps us to see visions (Joel 2:28). When we set out in obedience we experienced not only his guidance but also the power and courage to go forward. I have constantly reminded my colleagues "if you take one step forward he will show you where to place the next step." Cardinal Newman's well known line, "I do not ask to see the distant scene, one step enough for me" was one that has been a source of inspiration for us.

Yet another lesson we learnt during these years is the courage and wisdom to face obstacles and even opposition. C. S. Lewis once said, "do not run away from horses instead of learning to ride." We learnt how to ride the storms and the art of turning adversity into an opportunity for mission and service.

The lesson of our heritage

Last but not least is the lesson we learnt from our heritage and history. It so happened that even as we launched out to new areas and into new spheres of work, we were loyally commemorating our great pioneer missionaries. In recent years we opened buildings and institutions in their memory. Daniel Poor Library (Jaffna College), Susan Howland Block (Uduvil), James Richards Hall (The Seminary), Levi Spaulding Boys' Home (Vaddukoddai), Harriet Winslow Girls' Home (Pandateruppu). This was not just recollecting an archaic past but a reenacting of the Spirit and commitment of our pioneers, their passion for the Gospel and the Kingdom. The celebration of the 175th Anniversary of the Mission in 1991 was just such an exercise. Dr. Samuel Fiske Green wanted it to be inscribed on his grave stone, "A Physician to the Tamils." Today when Tamil Doctors prefer to serve the Americans and the Arabs a recovery of the Spirit of our pioneers is what we desperately need.

Our Institutions

The work of the Diocese has been inevitably tied to our institutions, the older institutions and the newer ones of more recent years. It was a fashion some years ago and it does continue even today to decri institutions. We are all for Christianity not Churchianity they would say. We are for genuine ideals not for institutions is their plea. I have found this a curious position to take. It is like saying "we are for education not for schools," "we are for higher education not for universities," "we are for research not for laboratories," "we are for health not for Hospitals," "we are for communication not for Newspapers, Radio or TV," "we are for music not for choirs or orchestras." Of course we cannot absolutise institutions but we will neglect our institutions to our peril. Institutions we know have been the embodiments, agents and promoters of civilization. Let us therefore see that our institutions continue to be effective agents of God's mission in our midst.

Gratitude

We must gratefully remember the understanding, advocacy and support we received in such generous measure from the C. S. I. Synod, the United Church Board (UCBWM), the World Council of Churches and many other boards and agencies in Europe, the Americas and Australia. Much of what we were able to accomplish would have been impossible without their support. The N. C. C. of Ceylon must have often been embarrassed that we belonged to their fellowship. Nevertheless despite deep differences, we have been in fellowship and that is surely a witness to the nature of our common faith in the one Lord.

The Diocesan Council has always trusted me and given to me its utmost cooperation. The clergy and laity have never faltered in their love and loyalty. I remain grateful to God for all this and trust that my successor could count on even a greater measure of this support and that under God the future would be a time of even greater growth, renewal, and commitment for Christ's mission.